

VLÁDA: 1.

“Vláda si je vědoma potřeby řešit problematiku exekucí novelizací jejich zákonné úpravy a má to v úmyslu. Proto Ministerstvo spravedlnosti dopracovává a ještě v tomto čtvrtletí předloží vládě návrh zákona, který bude v návaznosti na Programové prohlášení vlády řešit nejpálčivější problémy exekucí. Návrh připravený ministerstvem se bude zaměřovat především na úpravu koncentrace řízení proti témuž povinnému a dále na náhradu hotových výdajů a zálohy na náklady exekuce. Návrh bude též obsahovat povinné zastavení bezvýsledné exekuce, pokud v posledních dvou letech nedošlo ani k částečnému uspokojení pohledávky.”

NESOUHLAS: Vládní návrh, ačkoliv je slibován již delší dobu, zde stále není. Poslední verze ani neprošla legislativní radou vlády. Do doby, než vláda předloží všeobecně přijatelnou verzi zákona s širokou politickou podporou, budeme pokračovat v práci na tomto návrhu.

VLÁDA: 2.

“Vláda upozorňuje, že předložený návrh zákona by v případě přijetí mohl vést k nadměrnému navýšení administrativní zátěže soudů. Exekuční soudy by musely rozhodovat například o odstraňování vad exekučního návrhu, odmítání a zamítání návrhu, zapisování do rejstříku zahájených exekucí apod. Soudy by tak vykonávaly činnosti, které dnes v mnoha případech náleží exekutorům. Navíc by povinné zapojení soudů mohlo vést v některých případech k neadekvátnímu prodloužení exekuce (např. možnost exekutora odmítnout přidělení exekuce a následné prověřování těchto důvodů).”

NESOUHLAS: K jistému navýšení administrativní zátěže skutečně dojde, nicméně je to náklad nezbytný k řešení současného stavu. Navíc, nejde o nic nového, z velké části jde o návrat do stavu, který zde byl před novelami Exekučního řádu v roce 2009. Obava z prodloužení řízení je hypotetická a vláda ji nijak nedokládá. Řada opatření naopak řízení urychlí (v současné úpravě se návrh podá exekutorovi, ten požádá soud o pověření - nově jsou tyto úkony soustředěny u soudu).

VLÁDA: 3.

“Vláda vyjadřuje pochybnost, zda je správné na soudní exekutory pohlížet pouze jako na prodlouženou ruku soudu, a proto jejich místní příslušnost podřídit justičním pravidlům. Vláda v této souvislosti upozorňuje, že v českém právním kontextu se na exekutora dosud hledí jako na specifického podnikatele, jehož základním předmětem činnosti je vymáhání nároků věřitelů, což potvrzuje i judikatura Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 14. srpna 2018, sp. zn. Pl. ÚS 14/17).”

NESOUHLAS: Exekutor je především orgánem veřejné moci, protože má možnost autoritativně rozhodovat o právech osob a činit poměrně citelné zásahy do soukromé sféry. Z tohoto důvodu je nutné na něj pohlížet primárně jako na orgán veřejné moci. I kdyby však byla námitka vlády pravdivá a postavení exekutora skutečně bylo takové, jak jej chápe vláda, samozřejmě to nebrání přijetí tohoto zákona, které postavení exekutorů upraví.

VLÁDA: 4.

“Vláda dále upozorňuje, že samotný princip teritoriality může vést ke zvýšeným administrativním nákladům, zejména pro větší věřitele spočívající v nutnosti komunikovat s různými exekutory.”

NESOUHLAS: Námitka je sice částečně pravdivá, pomíjí však neúměrně větší úspory a snížení zátěže na straně dalších subjektů - povinných, zaměstnavatelů, bank, státních úřadů apod. Zvýšené náklady na straně velkých věřitelů jsou navíc minimalizovány tím, že tyto instituce většinou mají datové schránky a mnoho postupů mají elektronizováno a automatizováno. Což o povinných, většině zaměstnavatelů a dalších institucí neplatí.